

«Διασκεδάζουμε όλοι στην κηδεία»

Του Χρήστου Γιανναρά

Ανερμήνευτη, σωστό αίνιγμα, η παθητικότητά μας των σημερινών Ελλληνώνυμων για όσα συμβαίνουν στη χώρα μας, στο (ακόμα ή περίπου) κοινό μας σπίτι. Θυμίζω:

Επίσημη «Ανεξάρτητη Αρχή» ανακοινώνει ότι «μεγάλη μερίδα» παιδιών (δεν λέει αριθμό ούτε ποσοστό) τελειώνουν το Δημοτικό Σχολείο και το Γυμνάσιο (εννέα χρόνια υποχρεωτικής εκπαίδευσης) χωρίς να έχουν μάθει ανάγνωση και γραφή – είναι παιδιά «λειτουργικώς αναλφάβητα».

Έχουν προαχθεί από τάξη σε τάξη και από τη «στοιχειώδη» στη «μέση εκπαίδευση» χωρίς να μπορούν, τα δύστυχα, ούτε να διαβάζουν, ούτε να γράφουν. Η είδηση δημοσιεύεται πρωτοσέλιδη («Κ» 13.9.2019), αλλά αντίδραση καμιά – «δεν κουνιέται φύλλο».

Κανένας σχολιασμός από τους πολιτικά υπεύθυνους για την εκπαίδευση, απόλυτη σιγή και αδιαφορία από τα πανεπιστήμια, άφωνοι οι λαλίστατοι συνδικαλιστές. Θέμα ζωής ή θανάτου για την ελληνική κοινωνία, και τα αντανακλαστικά μας νεκρωμένα.

Χρήστος Γιανναράς

Δεύτερο σύμπτωμα παθητικότητας που βεβαιώνει ανενεργά τα αισθητήρια, νεκρωμένο το ένστικτο αυτοσυντήρησης: η αγλωσσία, ο πρωτογονισμός της εκφραστικής. Στα δυσαρίθμητα τηλεοπτικά κανάλια και ραδιόφωνα η ελληνική γλώσσα κατακρεουργείται ατιμωτικά, βιάζεται, εξαθλιώνεται, και κανένας ποτέ δεν επεμβαίνει.

Δεν υπάρχει έλεγχος, ούτε καν δειγματοληπτικός για εκφοβισμό – η γλώσσα υποβαθμίζεται αδιάντροπα από πρωθυπουργούς και κορυφαίους των θεσμών, ο πρωτογονισμός διαχέεται σαν αυτονόητος ως την έσχατη πτυχή του δημόσιου βίου. Η αγραμματοσύνη περιθωριοποιεί τη διαχρονική γλωσσική περιουσία αιώνων, εκχυδαΐζει τον δημόσιο βίο.

Τρίτο, παμμέγιστο σκάνδαλο συλλογικής παθητικότητας, σύμπτωμα επιθανάτιας νάρκης: Η αφελέστατη, βοσκηματώδης ανοχή ή η εμφανέστατα εξαγορασμένη συνέργεια στην προγραμματική αλλοίωση των δημογραφικών δεδομένων του ελλαδικού πληθυσμού.

Όλοι οι Ελληνώννυμοι, κάποια χρόνια τώρα, κάθε μέρα, βλέπουμε και ακούμε στα Δελτία Ειδήσεων το σταθερό θέαμα και δράμα χιλιάδων, πολλών εκατοντάδων χιλιάδων, αρχικά κατατρεγμένων και τώρα πια κυρίως βουλμικών ανθρώπων, λιμασμένων για τον ηδονικό «πολιτισμό» της «ελευθερίας των Αγορών» να φτάνουν παράνομα στις ακτές μας.

Ευαίσθητος ο Έλληνας συγκινήθηκε με τους πρώτους πρόσφυγες, τους φυγάδες από τον αγοραίων σκοπιμοτήτων πόλεμο, το ρήμαγμα της ζωής και τη σφαγή. Εμπειροι της προσφυγιάς και του διωγμού, βγήκαμε στους δρόμους να μοιραστούμε την μπουκιά μας με αλλόγλωσσους και αλλόπιστους φυγάδες από τη συμφορά. Σύντομα όμως στους φυγάδες προστέθηκαν τα σμήνη των λαθραίων, που η Τουρκία τους κρατάει ενέχυρο εκβιασμών, ντοπαρισμένους από τη λιγούρα για το πέρασμα στον «παράδεισο» του Βίζεγκραντ.

Ωσάν να μη βλέπουμε πια οι Έλληνες, να μην αντιλαμβανόμαστε το παιχνίδι που παίζεται. Ποιοι τώρα καταφθάνουν, κατά χιλιάδες, με τη μεσολάβηση χρυσοπληρωμένων δουλεμπόρων, στις ακτές των ελληνικών νησιών. Τους υποδέχονται έμμισθοι υπάλληλοι του ελλαδικού κράτους και μισθοφόροι ατζέντηδες «μη κυβερνητικών οργανώσεων», δηλαδή ιδιώτες που επίσημα, δίχως προσχήματα, πρακτορεύουν συμφέροντα: τουρκικών υπηρεσιών ή του οργανωμένου δουλεμπορίου.

Όταν στα ελληνικά (ακόμα) νησιά ο αριθμός των εισβολέων ξεπερνάει για κάποιο διάστημα τον αριθμό των μόνιμων κατοίκων, τότε ναυλώνονται πλοία «της γραμμής» (με χρήματα του λεηλατημένου από τη φορολόγηση πολίτη) για να μεταφερθούν οι εισβολείς στην «ενδοχώρα». Με ταχύτητα απίστευτη ετοιμάζονται οικισμοί, που παρόμοιους δεν γνώρισε ποτέ η εμπειρία Ελλήνων σεισμοπαθών, πυροπαθών, πλημμυροπαθών.

Και η πελώρια απορία είναι, γιατί; Γιατί τόσο εξευτελιστική χαμέρπεια σε αυτό το κράτος, όποια κι αν είναι η κυβέρνηση, όποιος κι αν εισπράττει τη χαμέρπεια. Ποιος λογαριάζεται αφεντικό και τον υπακούνε τυφλά τόσο η «πρώτη φορά Αριστερά» όσο και η «προοδευτική» στον μηδενισμό της Δεξιάς;

Ανεξήγητος εφησυχασμός συνοδεύει και την κατεστημένη πια αβελτηρία, ενδημική και αυτονόητη συνολικά στους «προοδευτικούς» κύκλους. Αβελτηρία σημαίνει: νωθρότητα, οκνηρία της σκέψης, μωρία, ηλιθιότητα. Γεννάει την αβελτηρία ο δογματισμός, και δογματισμός είναι το ηδονικό αφιόνι για την ανεπάγγελτη, δίχως ελπίδα ή προοπτικές νεολαία.

Με το αφιόνι του δογματισμού της όποιας μπαγιάτικης ιστορικο-υλιστικής κονσέρβας, Αριστερής τάχα ή τάχα «προοδευτικής» Δεξιάς, κάποια νεολαία βαυκαλίζεται ότι έχει «πεποιθήσεις». Λογαριάζει την ψυχολογική εγκύστωση στο Τίποτα σαν προνομία συστράτευσης στις «προοδευτικές δυνάμεις».

Πατρίδα, Ιστορία, κοινωνία - κοινότητα, σημαία, Γιορτή, κοινό όραμα, όλα αυτά, τα «ανοιχτά μυαλά» οφείλουν να τα χλευάζουν. Ακόμα και η αναισχυντία δικαιώνεται από την «προοδευτική» διαμαρτυρία. Τα κορίτσια της Νέας Φιλαδέλφειας καμάρωναν σαν άδειες ψυχές, μόνο για να χλευάσουν το συμβατικό Τίποτα της εθνικής γιορτής, το Τίποτα που παρελαύνει σαρκώνοντας το κενό και την άγνοια.

Ενας δάσκαλος παλιός (που θα πει: πολύ ατίθασος στον συμβιβασμό) μπροστά στην «προοδευτική» αναισχυντία που βεβήλωνε τη γιορτή της πατρίδας, απλώς, με ευγένεια και σεβασμό, θα έβγαζε σιωπηρά το καπέλο του. Όπως όταν περνάει από μπροστά μας ένα φέρετρο, σε κηδεία.

Το παιχνίδι έχει τελειώσει, είναι οριστικά χαμένο. Η Ιστορία θα διασώσει, ίσως, κάποια εικόνα της νεκροπομπής. Σηκώνουν το φέρετρο οι αυτουργοί της εκφερόμενης νέκρας, οι πρόσφατοι: Κεραμέως, Γαβρόγλου, Αρβανιτόπουλος, Βερυβάκης. Πλαισιώνουν, όλοι όσοι ασέλγησαν στο

σημερινό πτώμα, συνειδητοί «προοδευτικοί» ή τυχάρπαστες μετριότητες.

Είκοσι οχτώ υπουργοί Παιδείας, σε σαράντα τέσσερα χρόνια. Ετοίμασαν την ασχημοσύνη των κοριτσιών της Νέας Φιλαδέλφειας.

10.11.2019

Πηγή: [Καθημερινή](#)